

عنوان مقاله:

بازشناسی مفهوم اجتماع محلی، واحد همسایگی در راستای ایجاد محلات پایدار

محل انتشار:

اولین کنفرانس معماری و فضاهای شهری پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

سلما امیرشکاری رزنو - دانشجوی ارشد طراحی شهری دانشگاه تربیت مدرس، دانشکده هنر و معماری

احسان رنجبر - استادیار و عضو هیئت علمی گروه طراحی شهری دانشگاه تربیت مدرس

محمد رضا پورجعفر - استاد و عضو هیئت علمی گروه طراحی شهری دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

نظام تقسیمات فضایی شهر همواره به عنوان مبنایی جهت برنامه ریزی و طراحی شهر در ادبیات شهرسازی دنیا مطرح بوده است. با توجه به جریان یکسویه تبادل دانش شهرسازی از غرب به ایران و کشورهای در حال توسعه در دنیای معاصر، رجوع به الگوهای برنامه ریزی همچون واحد همسایگی و اجتماعات محلی و ارائه مفهوم محله پایدار در ایران زیاد شده است. این مقاله در پی آن است تا با بررسی منابع و متون گوناگون موجود و قیاس آنها به تعریف روشنی از واژگان اجتماعات محلی، محله و واحد همسایگی برسد. روش پژوهش روش تحلیلی-توصیفی مبتنی بر تحلیل محتوا است. به گونه ای که مهمترین منابع پایه در حوزه تعریف و تبیین این سه مفهوم به صورت مرور عمیق مورد استفاده قرار گرفته است. تحلیل مفاهیم در 50 منبع پایه این حوزه اعتبار مفهوم شناسی را بالا برده و می تواند مرجع مناسبی جهت تبیین تمایزهای مفهومی باشد. نتایج این بررسی نشان می دهد که واحد همسایگی محدوده ای مسکونی است که در عین تفاوت ها، دارای اشتراکات زیادی با مفهوم محله ایرانی است به گونه ای که از لحاظ کمی می توانند در یک نظام تقسیمات فضایی جای گیرند. در ادبیات غرب، اجتماع محلی در دل واحد های همسایگی شکل می گیرد و در واقع شکل دهنده و تضمین کننده این عبارت است. نگاه به مفهوم اجتماعات در محلات ایرانی نشان می دهد که این اجتماعات شکل دهنده به ساختار و ایجاد کننده اولیه محلات و همچنین بارزه شخصیتی و هویتی محلات می باشند.

کلمات کلیدی:

اجتماعات محلی، واحد همسایگی، محله

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/294971>

